

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2026. № 1. ISSN 2307-2105

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2026.1.46>

УДК 336:658.14

Б. С. Шулюк,

д. е. н., професор, професор кафедри фінансів ім. С.І. Юрія,

Західноукраїнський національний університет

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8692-1983>

Ю. Р. Врубель,

студентка, Західноукраїнський національний університет

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-3424-5459>

А. В. Матляк,

студентка, Західноукраїнський національний університет

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-9401-8946>

ФІНАНСИ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ТА ЇХ РОЛЬ У ПІСЛЯВОЄННІЙ ВІДБУДОВІ ОБ'ЄКТІВ ІНФРАСТРУКТУРИ

B. Shuliuk,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department of Finance

named after S. I. Yuriy, West Ukrainian National University

Yu. Vrubel,

Student, West Ukrainian National University

A. Matliak,

Student, West Ukrainian National University

PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP FINANCING AND ITS ROLE IN POST-WAR INFRASTRUCTURE RECONSTRUCTION

У статті досліджено роль фінансів публічно-приватного партнерства (ППП) у післявоєнній відбудові інфраструктури України. Розкрито сутність ППП та його фінансову природу, підкреслено значення залучення приватного капіталу для реалізації капіталомістких проєктів у транспортній, енергетичній, соціальній, комунальній та цифровій сферах. Охарактеризовано ключові функції фінансів ППП, які забезпечують формування інвестиційних ресурсів, ефективний розподіл ризиків, підвищення зацікавленості приватних партнерів і контроль за цільовим використанням коштів. Визначено основні проблеми впровадження ППП у післявоєнних умовах, зокрема дефіцит бюджетних ресурсів, високий рівень ризиків, недостатню якість підготовки проєктів та слабкий розвиток ринку довгострокового капіталу. Зроблено висновок про стратегічне значення фінансів ППП для прискорення відбудови та формування сучасної інфраструктури України.

The article is devoted to a comprehensive study of the role of public-private partnership finances in the post-war reconstruction of Ukraine's infrastructure and the identification of those financial characteristics of PPPs that ensure the stability and effectiveness of investment processes in difficult recovery conditions. The emphasis is on the fact that PPPs make it possible to combine budgetary and private resources, to use the managerial, technological, and innovative advantages of business, while maintaining the state's strategic control over key infrastructure facilities.

The article reveals the financial nature of PPPs, the peculiarities of investment potential formation, and the factors that determine the state's ability to attract long-term capital to reconstruction projects. It emphasizes the importance of a predictable macroeconomic environment, strengthening investor confidence, transparency of financial flows, preparation of high-quality technical and economic justifications, and systematic interaction with international financial organizations. It is shown that it is precisely in the conditions of the post-war

economy that PPPs are capable of compensating for limited budget resources and accelerating the implementation of capital-intensive projects in transport, energy, utilities, and social infrastructure.

Particular attention is paid to the advantages of PPP financial solutions in the context of risk sharing, financing cost optimization, ensuring control over the effective use of funds, and increasing the private partner's responsibility for the final results. The possibilities of using project financing, the participation of international donors, specialized investment funds, long-term credit programs, as well as insurance instruments that strengthen the financial stability of infrastructure projects are considered.

The article emphasizes that the successful development of PPPs during the reconstruction period depends on the modernization of the regulatory framework, the improvement of the institutional capacity of public authorities, the introduction of uniform standards for project planning and evaluation, and the creation of a favorable investment climate. It concludes that PPP financing is of strategic importance for the formation of a modern, sustainable, and competitive infrastructure capable of ensuring long-term economic growth and Ukraine's integration into global economic processes.

Ключові слова: *фінанси, партнерство держави і бізнесу, інвестиції, об'єкти інфраструктури, проекти, міжнародна співпраця, післявоєнна відбудова, економічний розвиток.*

Keywords: *finance, public-private partnerships, investments, infrastructure facilities, projects, international cooperation, post-war reconstruction, economic development.*

Постановка проблеми. Відновлення інфраструктури після війни є надзвичайно актуальною проблемою для України, оскільки значна частина транспортних, енергетичних, соціальних та комунальних об'єктів зазнала руйнувань. Забезпечення швидкого та ефективного відновлення потребує

значних фінансових ресурсів, професійного управління та довгострокового планування, що створює перед державою суттєві труднощі.

Зважаючи на необхідність активізації інвестиційних процесів, важливого значення набуває публічно-приватне партнерство, яке дає змогу поєднати стратегічні цілі держави з фінансовим, технологічним та інноваційним потенціалом приватного сектору. Проте ефективна реалізація ППП у післявоєнних умовах стикається з низкою складних проблем. До них належать обмежені бюджетні ресурси, високий рівень політичних, економічних і операційних ризиків, недостатня підготовка проєктів та обмежений розвиток ринку довгострокового капіталу. Складність реалізації підвищує недостатня прозорість процедур, обмежена доступність інформації та відсутність єдиних підходів до оцінки ефективності інфраструктурних проєктів, що знижує довіру інвесторів та міжнародних партнерів.

Ця проблематика має важливе науково-практичне значення, оскільки формує необхідність пошуку ефективних підходів до фінансування та управління ППП-проєктами. Дослідження у цьому напрямі спрямовані на підвищення економічної та соціальної ефективності інвестицій, оптимізацію фінансових потоків і забезпечення прозорості використання ресурсів. Вони створюють основу для залучення приватного капіталу, зниження ризиків та підвищення результативності відбудови критично важливої інфраструктури в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукових досліджень, у яких розкрито проблеми розвитку публічно-приватного партнерства в Україні, свідчить про підвищений науковий інтерес до питань фінансового, організаційного та правового забезпечення такої співпраці. Адже ППП формує ефективну модель взаємодії держави та приватного сектору з власними механізмами фінансового стимулювання, управління ризиками та реалізації стратегічних інфраструктурних проєктів. Зокрема, згадані питання висвітлювали у своїх працях такі вчені, як: В. Дем'янишин і Б. Шулюк [1; 12], С. Богуславська [2], О. Вінник [3], Ю. Карпенко [4],

О. Конотопенко й С. Лапшин [5], В. Круглов [6], Г. Кузьменко й А. Телендій [7], О. Ольшанський [8], І. Петрова та П. Шилепницький [9], В. Сичова і Т. Самофалова [10], О. Чальцева й Д. Лобода [11] тощо. Зокрема, у працях науковців досліджувалися фінансові стимули, інноваційні моделі ППП, стратегічне фінансове планування інвестиційних проєктів, правове регулювання та організаційні аспекти партнерства, а також практичні підходи до відновлення інфраструктури та модернізації економіки. Водночас, незважаючи на наявність численних досліджень, питання комплексної оцінки ефективності ППП у різних секторах економіки, інтеграції інноваційних моделей і вдосконалення нормативно-правового забезпечення залишаються недостатньо висвітленими, що обумовлює актуальність подальших наукових досліджень у цій сфері.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою наукової праці є визначення ролі фінансів публічно-приватного партнерства у післявоєнній відбудові інфраструктури та розробці рекомендацій щодо оптимізації управління та фінансування інвестиційних проєктів.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Публічно-приватне партнерство – це форма довгострокової взаємодії органів державної влади (місцевого самоврядування) та приватного сектору, спрямовану на спільну реалізацію суспільно значущих проєктів, насамперед у сфері інфраструктури. Сутність ППП полягає у поєднанні стратегічних цілей держави із підприємницьким потенціалом приватних суб'єктів, що забезпечує підвищення ефективності створення, модернізації та експлуатації об'єктів інфраструктури. Теоретично ППП базується на таких принципах, як довгостроковість взаємодії, консолідація ресурсів, узгодженість інтересів та оптимальний розподіл ризиків між партнерами. На думку О. Чальцевої та Д. Лободи, така співпраця «дозволить інтегрувати ресурси та досвід приватного сектора в реалізацію державних пріоритетів» [11, с. 11].

Оскільки реалізація ППП передбачає залучення ресурсів з різних джерел, визначальним елементом його організаційної структури є фінансовий складник. Фінанси дають змогу реалізувати партнерські відносини, забезпечують залучення необхідного обсягу інвестицій, контролюють рівень ризиків для приватного інвестора та визначають бюджетні наслідки для держави. Тому логічним продовженням аналізу сутності ППП є розгляд специфіки його фінансів, які забезпечують економічну стійкість і результативність реалізації інфраструктурних проєктів.

Фінанси публічно-приватного партнерства відображають сукупність відносин, пов'язаних із формуванням, розподілом і використанням фінансових ресурсів при реалізації спільних проєктів. На відміну від традиційного бюджетного фінансування, фінанси ППП формуються на основі гнучких моделей, що поєднують приватний капітал, державні ресурси та інструменти зовнішньої фінансової підтримки. Основою фінансової архітектури ППП є проєктне фінансування, у межах якого повернення інвестицій здійснюється за рахунок майбутніх потоків доходів від проєкту.

Фінанси ППП виконують низку функцій, які забезпечують ефективність партнерства та його здатність виконувати суспільно важливі завдання. До таких функцій належать:

- 1) інвестиційно-мобілізаційна, сутність якої полягає у здатності ППП акумулювати значні обсяги приватного капіталу для реалізації проєктів, які держава не може профінансувати самостійно через постійний дефіцит бюджетних коштів. ППП створює механізми, що знижують інвестиційні бар'єри, зокрема завдяки державним гарантіям, співфінансуванню або наданню об'єктів у концесію. У результаті формується ефект фінансового мультиплікатора, коли державні кошти виступають каталізатором для значного збільшення обсягів приватних інвестицій у проєкт. Ця функція є значимою в умовах післявоєнного відновлення, оскільки держава стикається

з нестачею фінансових ресурсів, але має високий попит на інвестиційні вкладення;

2) розподільчо-ризикоорієнтована – полягає у визначенні способів розподілу витрат, доходів і ризиків між публічним і приватним партнером, забезпечуючи фінансову стійкість проєкту. У межах ППП ризики передаються тій стороні, яка має найкращі можливості для їх мінімізації: будівельні та операційні ризики – приватному сектору, а політичні чи регуляторні – органу державної влади (місцевого самоврядування). Ефективний розподіл ризиків формує основу для визначення доходності приватних інвестицій, розрахунку вартості капіталу та укладання довгострокових контрактів, що є важливим для інфраструктурних проєктів із тривалим життєвим циклом;

3) стимулююча – базується на створенні фінансових умов, що сприяють підвищенню результативності реалізації проєктів та зацікавленості приватного сектору в досягненні кінцевих результатів. Завдяки довгостроковим контрактам, податковим стимулам або компенсаціям держава мотивує приватних партнерів до застосування інноваційних технологій, оптимізації витрат та забезпечення високої якості будівництва чи модернізації об'єктів інфраструктури. У науковій літературі підкреслюється, що саме фінансові стимули перетворюють приватного інвестора на активного учасника, орієнтованого на результат, а не лише на виконання окремих операцій. Адже фінансове стимулювання партнерських відносин держави і бізнесу спрямоване не тільки на зменшення витрат приватного партнера, а й на отримання ним комерційних вигод [12, с. 262].

4) контрольно-регулятивна – передбачає застосування фінансового моніторингу, аудиту та оцінки ефективності використання ресурсів. Система фінансового звітування забезпечує прозорість партнерства й мінімізує ризики нецільового використання коштів. Регулятивний компонент полягає в тому, що фінанси ППП визначають рамкові умови для участі приватного інвестора, зокрема тарифи, строки окупності та допустимий рівень доходності. У такий

спосіб зазначені фінанси виконують роль інструмента державного регулювання, який забезпечує збалансованість інтересів сторін.

Відтак функції фінансів ППП забезпечують комплексний вплив на процес реалізації інфраструктурних проєктів, створюючи умови для їх економічної життєздатності, інвестиційної привабливості та суспільної корисності.

Роль фінансів публічно-приватного партнерства є значимою у післявоєнній відбудові інфраструктури України. У цей період країна стикнеться з необхідністю оперативного відновлення транспортних мереж, енергетичних систем, об'єктів соціальної інфраструктури, водопостачання й водовідведення, цифрових платформ, логістичних вузлів та об'єктів критичної безпеки. Як зазначають І. Петрова та П. Шилепницький, «значні втрати, завдані національній економіці та суспільству, вимагають не лише відновлення пошкодженого, але й побудови сучасної, стійкої та інноваційної держави» [9, с. 140]. Для виконання цих завдань потрібні капіталомісткі інвестиції, довгострокове фінансування, складні технологічні рішення та ефективне управління ризиками. Саме поєднання державних гарантій, приватного капіталу й інноваційних фінансових інструментів у рамках ППП забезпечує можливість реалізувати інфраструктурні проєкти швидко й економічно обґрунтовано.

Різноманітні форми залучення приватного капіталу та структурування фінансових потоків формують основу для стабільного та передбачуваного фінансування відбудови об'єктів інфраструктури. Вони охоплюють застосування концесійних моделей, проєктного фінансування, механізмів спільних інвестицій, діяльність цільових інвестиційних фондів, використання спеціальних кредитних ліній міжнародних фінансових організацій, випуск облігацій інфраструктурного розвитку та систему страхування ризиків, що разом забезпечує необхідний фінансовий ресурс для реалізації масштабних інфраструктурних проєктів. Для об'єктів транспортної інфраструктури, таких як мости, дороги, порти та залізничні вузли, доцільно застосовувати

концесійне фінансування, що дозволяє приватному партнеру не лише будувати, але й утримувати об'єкт протягом тривалого періоду. Це зменшує навантаження на державний бюджет та забезпечує високу якість експлуатації відновлених транспортних коридорів. Як наголошує Ю. Карпенко, у світовій практиці «концесії є найбільш прогресивною і комплексною формою PPP» [4, с. 524].

В енергетичному секторі, що потребує масштабної модернізації після руйнувань, особливо ефективними є інструменти проєктного фінансування та спеціальні кредитні гарантії. Вони дозволяють реалізувати проєкти з відновлення електростанцій, модернізації електромереж, розвитку відновлюваної енергетики та створення систем енергетичної стійкості. Фінанси публічно-приватного партнерства стають ключовими у реалізації проєктів децентралізованої генерації, реконструкції ТЕЦ, встановлення smart grid-технологій та розвитку інфраструктури для комбінованого виробництва тепла й електроенергії. Застосування таких фінансових інструментів, як гарантії від міжнародних інституцій, дозволяє суттєво здешевити залучення капіталу й підвищити інвестиційну привабливість енергетики в післявоєнний період.

У водній та комунальній інфраструктурі фінанси PPP дають змогу фінансувати модернізацію систем водопостачання, водовідведення, очищення стічних вод, поводження з відходами, теплопостачання й міського благоустрою. Спеціальні інвестиційні фонди, муніципальні облігації та міжнародні та донорські фінансові інструменти дозволяють реалізувати такі проєкти з мінімальним навантаженням на місцеві бюджети, а приватні партнери беруть на себе технологічне оновлення мереж, впровадження енергоефективних рішень та скорочення втрат ресурсу. У післявоєнних містах, які зазнали масштабних руйнувань, саме фінансове партнерство органів влади і бізнесу створює можливість комплексної модернізації комунальної інфраструктури.

Цифрова інфраструктура потребує швидкого розвитку для забезпечення стійкості державного управління, безпеки, логістики та соціальних послуг. У цьому секторі широко використовуються партнерства з ІТ-компаніями за моделями спільного інвестування та сервісних контрактів. Приватні компанії вкладають кошти у відбудову дата-центрів, телекомунікаційних мереж, кіберзахисту, систем «розумного міста», тоді як держава забезпечує регуляторні гарантії та умови доступу до ринку. Фінансові інструменти ППП у цифровому секторі дають змогу скоротити бюджетні видатки та пришвидшити модернізацію, яка є критично важливою для національної безпеки в післявоєнний період.

Соціальна інфраструктура – лікарні, школи, гуртожитки, об'єкти культурного призначення – також повинні активно відновлюватися через фінанси ППП. Для цих об'єктів найбільш дієвими є співфінансування, довгострокове кредитування під державні гарантії та цільові гранти. Приватний партнер має забезпечувати реконструкцію, оснащення та подальшу експлуатацію об'єктів, тоді як держава зберігає контроль над соціальною функцією. Це дасть змогу створювати сучасні медичні та освітні заклади навіть у регіонах із обмеженими бюджетними можливостями.

Фінанси ППП створюють системний вплив на відбудову різних типів інфраструктури – від транспортної та енергетичної до соціальної та цифрової. Кожен сектор використовує власний набір фінансового інструментарію, проте всі вони мають спільну мету – залучити приватний капітал, зменшити бюджетні ризики та забезпечити високу якість проєктів. У післявоєнний період така модель стає ключовою, оскільки дозволяє не лише відновити зруйновані об'єкти, а й побудувати інфраструктуру нового покоління, здатну підтримувати економічне зростання, соціальну стабільність і національну безпеку.

Попри значний потенціал фінансів публічно-приватного партнерства, їх практична реалізація у післявоєнній відбудові стикається з низкою системних проблем, що ускладнюють повноцінне залучення приватного

капіталу та ефективне використання інвестиційних ресурсів. Насамперед істотним обмеженням є дефіцит бюджетних коштів на державному та місцевому рівнях, адже після війни пріоритетними залишатимуться витрати на безпеку, соціальну підтримку та першочергові відновлювальні роботи. Це зменшує можливості держави надавати гарантії чи здійснювати співфінансування, що є ключовими умовами для багатьох проєктів ППП. Розв'язання цієї проблеми потребує формування спеціальних інвестиційних фондів, активного залучення міжнародної донорської допомоги, розвитку інфраструктурних облігацій та розширення гарантійних механізмів за участю фінансових інституцій.

Важливою перешкодою є також підвищений рівень інвестиційного ризику, характерний для поствоєнного середовища. Інфраструктурні проєкти супроводжуються регуляторними, політичними, операційними та військовими ризиками, які здатні стримувати потенційних інвесторів або суттєво збільшувати вартість залучення інвестиційних ресурсів. Їх подолання можливе шляхом здійснення страхування інвестиційних вкладень, запровадження державних гарантій та активізації співпраці з міжнародними фінансовими організаціями. Такий підхід забезпечить збалансованість інтересів сторін і знизить фінансову вразливість проєктів.

Не менш значущою проблемою є недостатній рівень підготовки ППП-проєктів. Багато органів державної влади та місцевого самоврядування мають обмежений досвід у фінансовому структуруванні великих інфраструктурних проєктів, визначенні ефективних моделей залучення капіталу, формуванні техніко-економічних обґрунтувань чи оцінці ефективності Value for Money. Вирішення цього питання потребує інституційного посилення держави шляхом створення спеціалізованих центрів компетенцій, запровадження стандартизованої документації, навчання фахівців і залучення професійних консультантів на всіх етапах підготовки проєктів.

Додатковим викликом є й недостатній розвиток внутрішнього ринку довгострокових фінансових ресурсів. Українські банки здебільшого

здійснюють короткострокове кредитування, а пенсійні та страхові фонди, що у розвинених країнах активно фінансують масштабні інфраструктурні ініціативи, ще не відіграють суттєвої ролі в інвестиційному процесі. Тому для забезпечення фінансової стійкості ППП доцільно стимулювати участь інституційних інвесторів, розвивати цільові фондові інструменти (зелені, соціальні, муніципальні облігації), створювати державні механізми рефінансування та формувати спеціалізовані інвестиційні фінансові установи.

Проблемність тарифної та регуляторної політики також істотно впливає на фінансову модель ППП. У багатьох секторах тарифи не покривають повну вартість інвестицій і не забезпечують належної окупності приватного капіталу. Тому необхідним є встановлення превентивних тарифних правил, застосування механізмів компенсації інвестиційних витрат, індексації тарифів та підтримки соціально значущих, але економічно малодоходних проєктів. Це створить більш передбачуване середовище для участі бізнесу та забезпечить стабільність грошових потоків.

Окрему групу проблем становлять питання прозорості та належного контролю використання фінансових ресурсів. Недостатня деталізація даних, обмежений доступ до інформації, відсутність єдиних стандартів аудиту знижують довіру інвесторів і міжнародних партнерів. Підвищенню прозорості сприятиме створення електронного реєстру ППП-проєктів, цифровізація фінансового моніторингу, обов'язковість міжнародного аудиту та застосування систем управління життєвим циклом проєкту.

Обмежений потенціал місцевих громад у залученні фінансових інструментів ППП призводить до того, що вони часто не можуть підготувати або профінансувати якісні проєкти у сферах теплопостачання, водопостачання, ЖКГ чи міської мобільності. Для розв'язання цієї проблеми слід розширити доступ громад до кредитних ресурсів, запровадити муніципальні облігації, розвивати державні програми підтримки малих ППП та надавати методичну допомогу у структуруванні проєктів. Крім того,

необхідно забезпечити навчання та підтримку державних службовців і фахівців приватного сектору через навчальні програми, підготовку до управління ризиками, розвиток комунікаційних навичок, експертний супровід та обмін досвідом [8, с. 113–114].

Таким чином, подолання зазначених проблем потребує системного підходу, що поєднує державне регулювання, міжнародну підтримку, професіоналізацію управління та розвиток сучасних фінансових інструментів. Реалізація таких заходів забезпечить здатність ППП стати одним із головних механізмів відбудови критичної інфраструктури та модернізації економіки України в післявоєнний період.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Фінанси публічно-приватного партнерства є важливим засобом післявоєнної відбудови інфраструктури України. Вони дозволяють поєднувати державні ресурси з приватними інвестиціями, забезпечуючи економічну життєздатність проєктів та ефективне використання фінансових ресурсів у транспортному, енергетичному, соціальному, комунальному та цифровому секторах.

Фінанси ППП виконують комплексну роль, забезпечуючи залучення інвестицій, розподіл ризиків, стимулювання приватних партнерів до якісного виконання робіт та контроль за ефективністю використання ресурсів. Це сприяє збалансованості інтересів держави та бізнесу та підвищує результативність реалізації інфраструктурних проєктів у складних післявоєнних умовах.

Водночас впровадження ППП стикається з рядом проблем: дефіцитом бюджетних коштів, високим рівнем інвестиційних ризиків, недостатньою підготовкою проєктів, обмеженим розвитком довгострокових фінансових ресурсів та недостатньою прозорістю використання коштів. Вирішення цих проблем вимагає інтегрованого підходу, який передбачає розвиток компетенцій управлінських структур, співпрацю з міжнародними інституціями та вдосконалення регуляторного середовища.

Перспективи подальших досліджень полягають у розробці ефективних фінансових моделей, підвищенні професійних навичок органів влади та місцевих громад, удосконаленні оцінки економічної та соціальної ефективності проєктів, а також у підвищенні прозорості фінансових потоків. Це дозволить залучити приватний капітал, знизити ризики та підвищити результативність PPP у відбудові критично важливої інфраструктури та розвитку економіки України.

Література

1. Demianyshyn V., Shuliuk B. Formation and use of the system of financial incentives for the development of partnership between the state and business. *Economic Studies Journal*. 2023. № 32 (3). P. 88-103.
2. Богуславська С. І. Використання інструментів державно-приватного партнерства для повоєнного відновлення економіки України. *Бізнес Інформ*. 2023. № 10. С. 76-85.
3. Вінник О. Роль корпоративної (інституційної) форми державно-приватного партнерства у справі стратегічного інвестування: проблеми вдосконалення правового регулювання. *Збірник наукових праць «Приватне право і підприємництво»*. 2024. Вип. 24. Ч. 2. С. 37-44.
4. Карпенко Ю. Публічно-приватне партнерство як драйвер повоєнного відновлення туристичної інфраструктури України. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic sciences*. 2025. № 5. С. 520-528.
5. Конотопенко О., Лапшин С. Особливості реалізації політики державно-приватного партнерства в умовах повоєнної відбудови України. *Публічне управління і право: історія, теорія, практика*. 2023. Вип. 3. С. 46-50.
6. Круглов В. В. Державно-приватне партнерство як інструмент інфраструктурного відновлення українських міст. *Актуальні проблеми державного управління*. 2022. 1(60). С. 63-77.
7. Кузьменко Г., Телендій А. Інноваційні моделі публічно-приватного партнерства у відбудові зруйнованих територій: виклики та

можливості. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Політичні науки та публічне управління*. 2024. № 4(76). С. 71-77.

8. Ольшанський О. Державно-приватне партнерство як сучасний інструмент економічної модернізації. *Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення*. 2025. № 11. С. 108-117.

9. Петрова І. П., Шилепницький П. І., Публічно-приватне партнерство у повоєнній відбудові України: основні виклики та напрями розвитку. *Управління економікою: теорія та практика. Чумаченківські читання*. 2024. С. 140-153.

10. Сичова В. В., Самофалова Т. О. Державно-приватне партнерство у повоєнному відновленні України. *Державне будівництво*. 2023. № 2 (34). С. 125-141.

11. Чальцева О. М., Лобода Д. О. Державно-приватне партнерство як перспективний механізм повоєнного відновлення України. *Public networks and communications*. 2024. № 2. С. 11-18.

12. Шулюк Б. С. Розвиток фінансового механізму державно-приватного партнерства в Україні. Тернопіль: ЗУНУ, 2023. 434 с.

References

1. Demianyshyn, V. and Shuliuk, B. (2023), "Formation and use of the system of financial incentives for the development of partnership between the state and business", *Economic Studies Journal*, vol. 32, no. 3, pp. 88-103.

2. Bohuslavska, S.I. (2023), "Use of public-private partnership instruments for post-war recovery of Ukraine's economy", *Biznes Inform*, vol. 10, pp. 76-85.

3. Vinnyk, O. (2024), "The role of the corporate (institutional) form of public-private partnership in strategic investment: problems of improving legal regulation", *Zbirnyk naukovykh prats' "Pryvatne pravo i pidpryemnytstvo"*, vol. 24, no. 2, pp. 37-44.

4. Karpenko, Yu. (2025), "Public-private partnership as a driver of post-war recovery of Ukraine's tourism infrastructure", *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*, vol. 5, pp. 520-528.

5. Konotopenko, O. and Lapshyn, S. (2023), “Peculiarities of implementing public-private partnership policy in the conditions of post-war reconstruction of Ukraine”, *Publichne upravlinnia i pravo: istoriia, teoriia, praktyka*, vol. 3, pp. 46-50.
6. Kruhlov, V.V. (2022), “Public-private partnership as a tool for infrastructure recovery of Ukrainian cities”, *Aktual'ni problemy derzhavnoho upravlinnia*, vol. 1(60), pp. 63-77.
7. Kuzmenko, H. and Telendii, A. (2024), “Innovative models of public-private partnership in the reconstruction of destroyed territories: challenges and opportunities”, *Naukovi pratsi Mizhrehional'noi Akademii upravlinnia personalom. Politychni nauky ta publichne upravlinnia*, vol. 4(76), pp. 71-77.
8. Olshanskyi, O. (2025), “Public-private partnership as a modern tool of economic modernization”, *Publichne upravlinnia: kontseptsii, paradyhma, rozvytok, udoskonalennia*, vol. 11, pp. 108-117.
9. Petrova, I.P. and Shylepnytskyi, P.I. (2024), “Public-private partnership in the post-war reconstruction of Ukraine: key challenges and directions of development”, *Upravlinnia ekonomikoiu: teoriia ta praktyka. Chumachenkivs'ki chytannia* [Economic Management: Theory and Practice. Chumachenko Readings], pp. 140-153.
10. Sychova, V.V. and Samofalova, T.O. (2023), “Public-private partnership in the post-war recovery of Ukraine”, *Derzhavne budivnytstvo*, vol. 2(34), pp. 125-141.
11. Chaltseva, O.M. and Loboda, D.O. (2024), “Public-private partnership as a promising mechanism for post-war recovery of Ukraine”, *Public Networks and Communications*, no. 2, pp. 11-18.
12. Shuliuk, B.S. (2023), *Rozvytok finansovoho mekhanizmu derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini* [Development of the financial mechanism of public-private partnership in Ukraine], West Ukrainian National University, Ternopil, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 08.01.2026 р.